

# FÖRENADE MASSOR

Med andan i halsen står jag på toppen av Granholmstippen och blickar ut över mitt hem. Miljonprogrammet vilar under mina fötter. Det här är mina rötter. Parkeringsplatsen bakom matbutiken, de tama duvorna, de glömda torgen, röda neonskyltar som bokstaverar vackra namn, solrosfrön vid bänkar, solrosor som blommar på kolonilotter, tunnlarna jag färdas genom, det öronbedövande gnisslet, lägenhetshuset jag bor i, gatorna jag går på, systrarna som kramar om mig och förorenade massor.

Är vi förorenade massor?

Det verkar som att ni tror det.

Bygg en miljon hem på tio år. Formge förorter, håll ut betong och namnge gator. Spräng tunnlar och ge oss en länk till andra världar. Forma en kulle av avfallet, grunden till allt jag vet. Täck den med grönska och låt människor slå sig ner på filter. Jag promenerar över det gröna när jag behöver tänka och gråter där när jag har ångest. Ni har glömt det som finns där under och nu vill ni ge oss en begravningsplats.

Kalla det livets kretslopp.

\*

Machokulturen ropar se upp för dörrarna, dörrarna stängs. Vi missade den sista avgången och nu sitter vi här. Silverpilen skriker klagande när den viner genom tunnlarna. Vi åker mellan Kista och Hallonbergen. Jag tittar mig runt i vagnen och konstaterar att det bara är killar här. Alla sitter tysta och det enda som hörs och känns vid är vagnens skakningar. Det vita ljuset från lamporna i tunnlarna pulserar över våra ansikten. Alla är inneslutna i sig själva och blickar tomt med trötta ögon.

Nästa, Kymlinge, skrålar rösten mekaniskt ur högtalarna.

När tåget saktar ner för att släppa av oss ser jag att välkomstfesten redan är igång. Stationen utan utgång är fylld av bröder. Dörrarna till tunnelbanan öppnas med ett pysande ljud och i ett gemensamt klapper stiger vi av och ansluter oss. I taket i tunneln har man hängt upp strålkastare som blinkar frenetiskt. Musik spelas högt någonstans där inne. Det är trångt på stationen och jag trycker mig mållöst runt bland alla dansande kroppar. Jag känner inte igen någon av de som är här, men den här gruppen människor känner jag mycket väl till. Jag vet inte vart jag ska. Någon måste ha sett mig i mitt tillstånd av förvirring och bestämt sig för att frälsa mig med räddning. För jag känner en hand öppna min mun som sedan lägger något litet på min tunga.

Jag sväljer.

Med ens börjar världen böja och bända sig. De dansande kropparna blir elastiska och lemmar dras ut i alla riktningar. Mina öron bultar och jag försöker fixera blicken på mina fötter. Det hjälper inte. Jag blundar hårt. När jag öppnar ögonen och rätar upp huvudet är jag inte längre kvar på stationen. Jag står på en parkeringsplats. Festen har tystnat, men jag är inte ensam. Några meter bort står en skruttig bil. En sån där bil ingen vill ha, ingen våt dröm. Rostiga fälgar. Ingen trimmad motor. Stoppning som tränger sig ut ur det gråa tyget och bredvid bilen, en kille. Killen har gjort det här förut. Han krossar bakrutan på bilen, skvätter tändvätska och kastar in en tändsticka. Ett, två och tre. Nu slickar lågor fordonet. Nu är drömmar krossade. Killen dansar runt den brinnande bilen, kastar runt huvudet i cirklar, dansar höfterna ur led, slickar bort tårarnas salt från läpparna, skrattar så att magen gör ont och ristar vansinne i det gråa.

Ur parkeringsplatsens mörker träder en man i uniform fram. Gatlampornas sken lyser upp den illgröna reflexvästen. Ordningsvakten går med bestämda steg mot orosmakaren. När han greppar tag i killen är jag inte längre en åskådare. Det är jag. Det har alltid varit jag. Varför har jag gjort det här? Han tar tag i mina armar och trycker upp dem mot mina skulderblad. Jag skriker och uppmanar han att släppa taget om mig. Men det gör han inte. Han är här för att upprätthålla ordning. En ordningsam människa skulle ha skrivit en debattartikel eller ordnat demonstrationstillstånd på Sergels Torg. De skulle aldrig ha tänt eld på en bil. Vad skiljer mig från de ordningsamma?

“Vad gör du här? Fattar du inte att det här är en no go zone?” spottar ordningsvakten fram i min nacke.

Återigen kommer det bubblande skrattet och jag skrattar tills allt blir suddigt, tills allt jag ser är bländande färger, suddiga cirklar av rött och orange. Jag drar mig loss från det hårda greppet, frias och fortsätter dansa. Verkligheten kristalliseras. Rösten ovanför väcker mig ur min slummer och påminner mig om min destination.

Nästa, Kungsträdgården.

Det är månaden för den årliga pilgrimsfärden. Från Stockholms alla hörn vallfärdas stadens invånare för att ära livet. Vårt sätt att be är tvåtusental. Vi drar ner kvistar framför våra ansikten, sätter blommor i håret och klättrar upp i trädkronorna, ruskar om dem aggressivt så att luften fylls av rosa.

Låt oss ta en perfekt bild, vi kan positionera mobilen i den bästa vinkeln och göra världen rosaskimrande. Le så stort du bara kan, pluta med läpparna, spänn musklerna och tryck ut rumpan. Svinga dig upp på din pappas axlar.

“Titta pappa” hör jag ett barn säga där uppe från axlarna.

“Titta pappa” säger barnet och pekar på mig.

En krona av de rosa blommorna har lagt sig på mitt huvud. Jag säger att livet är förgängligt. Jag säger det för att det är sant. Jag skriker varför ut i oändligheten. Men ingen svarar. Det är så tyst. Det är så ensamt här. Jag kan inte låta bli att undra hur många profilbilder som blir till under denna korta stund.

Ofta känns det som att vi går i cirklar. Vi går vilsna i en snårig skog för att oföränderligt hitta tillbaka där vi började. Varför kommer vi aldrig ut ur den här skogen? Är detta bara en del av kretsloppet? Kommer någon någonsin rädda oss? Kanske är det bara vi som kan bryta oss loss. Kanske kan vi bara rädda oss själva.

\*

Jag står på Granholmstippen och blickar ut över mitt hem. Jag kan se min balkong härifrån. På den brukar jag stå sent om natten, tidigt om morgonen och under varje årstid. Jag blickar ut över Granholmstippen och fotograferar henne i vad hon är klädd i just den dagen. Sommar blir höst, höst blir vinter och vinter blir vår. Allt går runt. När jag står på Granholmstippen står jag på grunden till tusentals förortsbarns berättelser. Om hon aldrig blivit till vet jag inte vem jag varit. I mina drömmar blommar ett körsbärsträd för evigt och i verkligheten blir första spadtaget dödgrävare. Nu är de överallt och gräver hål i det gröna och jag vet inte hur jag ska stoppa dem.

Vi är förenade massor.

Vi får väl begravas här.